

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 104/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., P., zastúpenej advokátom JUDr. V. B., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní sp. zn. Kd 85/10 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní sp. zn. Gd 260/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2011 doručená sťažnosť J. L. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní sp. zn. Kd 85/10 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní sp. zn. Gd 260/10 v súvislosti so zamietnutím návrhu na

obnovu konania vo veci dodatočného platobného výmeru vydaného č. ... a nadväzujúcich platobných výmerov č. ... a č. ... (ďalej len „návrh na obnovu konania“) Daňovým úradom Stará Ľubovňa (ďalej len „daňový úrad“).

Zo sťažnosti vyplýva, že daňový úrad vykonal u Ľ. L., manžela sťažovateľky, daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie r. 1999, na základe ktorej vydal označené platobné výmery, ktorými mu predpísal zaplatenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) z dôvodu, že si uplatnil odpočet DPH u správcu dane napriek tomu, že nemal doklad od subjektu, s ktorým bol v obchodno-právnom vzťahu (D. H.), že tento je platcom DPH. Daňový úrad pri vydaní označených platobných výmerov mal vychádzať z rozhodnutia Daňového úradu Humenné č. ..., ktorým bolo daňovému subjektu D. H. stanovené posledné zdaňovacie obdobie na IV. štvrtrok 1998.

Návrh na obnovu konania Ľ. L. dôvodil tým, že rozhodnutie Daňového úradu Humenné o určení posledného zdaňovacieho obdobia na IV. štvrtrok 1998 nebolo platne doručené, keďže tento zásielku neprevzal, ale bola uložená na pošte, hoci sa dlhodobo nezdržiaval na doručovanom mieste. Súčasne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 35ž - o - KS - 55/2005 z 18. novembra 2005, podľa ktorého pre fikciu doručenia nepostačuje uloženie, resp. opakované uloženie písomností na pošte, ale aj skúmanie skutočnosti, či sa adresát zdržiava v mieste, kde mu bola uložená zásielka, alebo nie, a či sa mohol dozvedieť, že zásielku má uloženú. Napokon vyslovil názor, že pokiaľ označené rozhodnutie Daňového úradu Humenné nebolo platne doručené, bol daňovník D. H. stále platcom DPH.

Návrh na obnovu konania podaný daňovému úradu 19. septembra 2003 bol najskôr zamietnutý rozhodnutím z 1. októbra 2003, neskôr po zrušení tohto rozhodnutia Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) bol návrh zamietnutý rozhodnutím daňového úradu z 13. februára 2004 a po opätovnom zrušení rozhodnutia daňovým riaditeľstvom bol návrh na obnovu konania napokon zamietnutý rozhodnutím daňového úradu č. 735/230/24368/04/Set z 26. mája 2004, ktoré bolo

daňovým riaditeľstvom potvrdené rozhodnutím č. VII/256/85/2005/Kme č. s. 1142/2004 zo 4. januára 2005.

Sťažovateľka ďalej k dôvodom sťažnosti uviedla: „L. L. a následne jeho manželka J. L. ako posledný možný právny spôsob, ako zvrátiť vzniknutý stav podali na Okresnú prokuratúru v Starej Ľubovni návrh na podanie protestu prokurátora proti rozhodnutiu správcu dane podľa § 27 zák. č. 153/2001 Zb. .... Konkrétne sťažovateľka podala návrh na podanie protestu prokurátora dňa 8.3.2010, o ktorom rozhodla Krajská prokuratúra v Prešove tak, že svojím rozhodnutím č. k. Kd 85/10 zo dňa 24.06.2010 odmietla.

J. L. požiadala o preskúmanie postupu KP Prešov Generálnu prokuratúru SR, ktorá svojím rozhodnutím zo dňa 11.11.2010 potvrdila správnosť postupu podriadenej prokuratúry (č. k. Gd 260/10). Odmietnutie protestu bolo doručené sťažovateľke 22.11.2010.

Svoje rozhodnutia orgány prokuratúry odôvodnili tak, že sa stotožnili s postupom a argumentáciou správcu dane. Označené inštitúcie v rozpore s § 3 ods. 1 zák. č. 153/2001 Zb. neochránili právo sťažovateľky na inú právnu ochranu...

Postupom Krajskej prokuratúry v Prešove a Generálnej prokuratúry SR bolo sťažovateľke odňaté právo na inú právnu ochranu.“

Súčasne sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd pripustil podanie sťažnosti, aj keď neboli využité všetky právne možnosti na ochranu jej práv, pričom sa odvolala na svoju právnu neznalosť a na ťažký dôsledok, ktorý nepostihuje len daňovníka, ale celú jeho rodinu.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„a) postupom Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. Kd 85/10 a postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní Gd 260/10, ktorým rozhodlo o nepodaní protestu prokurátora... vo veci nepovolenia obnovy konania Daňový úrad Stará Ľubovňa na základe návrhu občana L. L. proti rozhodnutiu DÚ Stará Ľubovňa č. ..., č. ..., č. ... všetky zo dňa 2. 5. 2003, bolo porušené ústavné právo J. L., bytom P., v ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy SR domôcť sa svojho práva na inom orgáne SR.

b) Ústavný súd ukladá Generálnej prokuratúre SR, aby prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Prešove protestom prokurátora napadol rozhodnutie Daňového úradu Stará Ľubovňa zo dňa 1. 10. 2003, ktorým odmietla návrh daňovníka L. L. na povolenie obnovy konania v predmetnej veci.

c) Priznáva účastníkovi konania J. L. trovy konania vo výške 314,18,- €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov

a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 34 ods. 3 zákona o prokuratúre ak v tej istej veci, v ktorej už bol vybavený podnet iného podávateľa podnetu, podá podnet ďalší podávateľ podnetu bez uvedenia nových skutočností, vec netreba prešetrovať; podávateľ podnetu sa upovedomí o výsledku vybavenia pôvodného podnetu.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky so spôsobom vybavenia jej podnetu z 23. apríla 2010 krajskou prokuratúrou oznámením č. k. Kd 85/10-7 z 24. júna 2010, resp. opakovaného podnetu z 13. septembra 2010 generálnou prokuratúrou oznámením č. k. VI Gd 260/10-7 z 11. novembra 2010. Svojimi podnetmi, resp.

opakovaným podnetom sťažovateľka sledovala podanie protestu prokurátora proti rozhodnutiu daňového úradu o zamietnutí návrhu na obnovu konania podaného manželom sťažovateľky 19. septembra 2003.

1. K postupu krajskej prokuratúry v konaní sp. zn. Kd 85/10

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Nadväzne na citovaný článok ústavy dopĺňa právnu úpravu prípustnosti konania o sťažnosti fyzických osôb a právnických osôb § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých využitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. To znamená, že sťažnosť možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. Preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd ústavný súd vždy skúma, či sťažovateľ využil v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde všetky právne prostriedky na ochranu týchto práv.

Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených

kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Vo vzťahu k vybaveniu návrhu sťažovateľky krajskou prokuratúrou považovaného krajskou prokuratúrou za ďalší podnet ústavný súd poukazuje na to, že pri splnení podmienok podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre prichádzalo do úvahy využitie ďalšieho opakovaného podnetu (proti postupu prokurátora krajskej prokuratúry). Tento prostriedok nápravy sťažovateľka aj využila, keď žiadosťou z 13. septembra 2010 adresovanou generálnej prokuratúre žiadala preskúmanie postupu prokurátora krajskej prokuratúry vo veci jej návrhu z 8. marca 2010. Možnosť využitia tohto právneho prostriedku nápravy potom vylučuje právomoc ústavného súdu.

Podľa právneho názoru ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľke účinnú ochranu jej práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06).

Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi. Preskúmanie postupu krajskej prokuratúry by bolo v rozpore s princípom subsidiarity vyplývajúcim z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, lebo jeho preskúmanie na základe opakovaného podnetu patrí do právomoci nadriadeného prokurátora. Je teda nepochybné, že pred právomocou ústavného súdu tu stále existoval orgán verejnej moci, ktorý bol podľa zákona príslušný preskúmať postup uvedených orgánov prokuratúry (I. ÚS 323/08). V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska podstatné a určujúce preto len preskúmanie postupu generálnej prokuratúry (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajskej prokuratúry odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

2. K postupu generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. VI Gd 260/10

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať

o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Postup generálnej prokuratúry pri vybavení sťažovateľkinho opakovaného podnetu z 13. septembra 2010 na podanie protestu prokurátora proti rozhodnutiu vydaného v oblasti verejnej správy (v danom prípade rozhodnutiu daňového úradu) bol spôsobilý porušiť ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy iba v tej časti, v ktorej je garantované právo na inú právnu ochranu. K tomu by však mohlo dôjsť iba v prípade, ak by sa prokuratúra sťažovateľkiným podnetom náležite nezaoberala.

Prokurátorka generálnej prokuratúry upovedomila o výsledku vybavenia podnetu z 13. septembra 2010 sťažovateľku listom z 11. novembra 2010 č. k. VI Gd 260/10-7, v ktorom konštatovala, že rozhodnutie daňového úradu č. ... z 26. mája 2004 v spojení s rozhodnutím daňového riaditeľstva č. ... č. s. ... zo 4. januára 2005 už bolo preskúmané na základe podnetu L. L., pričom tento bol o vybavení svojho podnetu upovedomený listom krajskej prokuratúry č. k. Kd 2056/06-9 z 25. júla 2006. Ďalej s poukazom na § 34 ods. 3 zákona o prokuratúre prokurátorka generálnej prokuratúry uviedla:

„Krajská prokuratúra v Prešove v súlade s citovaným ustanovením vybavila Váš podnet, ktorý bol v tej istej veci ako podnet L. L. tak, že Vás upovedomila o výsledku vybavenia zaslaním kópie vybavenia podnetu L. L.. Takýto postup zodpovedá zákonu, preto nie je dôvod na vykonanie opatrení zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Pre Vašu informáciu uvádzam, že zákonnosť vybavenia podnetu L. L. Krajskou prokuratúrou v Prešove preskúmala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a o výsledku ho upovedomila listom z 23. februára 2007 číslo VI/2 Gd 3178/06- 13 a listom z 24. apríla 2009 číslo VI/2 Gd 243/08-8. Kópie uvedených listov Vám zasielam.“

K dôvodu formulovanému sťažovateľkou v sťažnosti, ktorý spočíva v skutočnosti, že rozhodnutie Daňového úradu Humenné č. ... z 30. októbra 1998 nebolo v skutočnosti daňovému subjektu D. H. doručené, generálna prokuratúra v upovedomení o vybavení predchádzajúceho podnetu Ľ. L. z 23. februára 2007 č. k. VI/2 Gd 3178/06-13 uviedla, že *„platiteľ prestáva byť platiteľom skončením posledného zdaňovacieho obdobia, ktoré mu určil správca dane. To znamená, že k zániku - zrušeniu registrácie dochádza na základe rozhodnutia správcu dane o určení posledného zdaňovacieho obdobia, uplynutím ktorého zo zákona platiteľ prestáva byť platiteľom DPH. K zrušeniu registrácie dochádza teda na základe právnej skutočnosti, ktorou je uplynutie posledného zdaňovacieho obdobia a nie ako sa domnievate rozhodnutím o zrušení registrácie platiteľa, ktoré správca dane vydá po skončení daňovej kontroly podľa § 43 ods. 7 zák. č. 289/1995 Z. z.. S poukazom na uvedené v konaní o povolenie obnovy konania neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obnovu konania podľa § 51 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov.“*

Listom č. k. VI/2 Gd 243/08-8 z 24. apríla 2009, ktorým bol vybavovaný ďalší opakovaný podnet Ľ. L., generálna prokuratúra navyše doplnila, že *„zo spisov daňových orgánov jednoznačne vyplýva, že zamestnankyňa správcu dane v H. zisťovala miesto pobytu daňovníka D. H., a na základe telefonického rozhovoru s ním zásielku doručovala na ním uvedenú adresu“*.

Z obsahu listu prokurátorky generálnej prokuratúry č. k. VI Gd 260/10-7 je zrejmé, že generálna prokuratúra sťažovateľkin podnet z 13. septembra 2009 vybavila spôsobom ustanoveným § 34 ods. 3 zákona o prokuratúre, keď po posúdení jej žiadosti ako podnetu ďalšieho podávateľa podnetu bez uvedenia nových skutočností upovedomila sťažovateľku o výsledku vybavenia pôvodného podnetu. Ústavný súd prihliadajúc na obsah podnetu sťažovateľky z 13. septembra 2010, v ktorom okrem opísania postupu prokurátora krajskej prokuratúry vo veci uviedla, že sa jej vec *„bytosťne dotýka“* a pre ňu ako *„obyčajného človeka je prokuratúra poslednou možnosťou, ochrany pred nezákonnosťou“*, považuje opísaný postup generálnej prokuratúry za súladný so zákonom o prokuratúre, pretože sťažovateľka neuviedla konkrétne žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vec opätovne prešetrovať. Sťažovateľka bola súčasne upovedomená o výsledkoch vybavenia

predchádzajúcich podnetov Ľ. L. zaslaním kópie listu z 23. februára 2007 č. k. VI/2 Gd 3178/06-13 a listu z 24. apríla 2009 č. k. VI/2 Gd 243/08-8.

Je nepochybné, že generálna prokuratúra sa predmetom podnetov sťažovateľky zaoberala, pričom svoj názor zaujala v už predchádzajúcich odpovediach na podnety podané v tej istej veci inou osobou, než je sťažovateľka, ktoré jej zaslala. To, že generálna prokuratúra sťažovateľke neodpovedala v súlade s jej predstavami a názormi, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne IV. ÚS 41/2010). Za daných okolností nemožno zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľkinmu podnetu generálna prokuratúra nevyhovela, vyvodit' porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu (m. m. III. ÚS 177/08).

Okrem toho ústavný súd podľa konštantnej judikatúry uvádza, že zákon o prokuratúre neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo fyzickú osobu (alebo právnickú osobu) na to, aby na základe podnetu musel prokurátor podať mimoriadne dovolanie, ktoré je vo výlučnej právomoci (dispozícii) generálneho prokurátora (§ 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku). Pisateľ podnetu má právo len na to, aby bol o vybavení podnetu vyrozumený (m. m. IV. ÚS 28/06).

K žiadosti sťažovateľky podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, aby ústavný súd neodmietol prijatie sťažnosti pre nesplnenie podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (t. j. vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré pripúšťa zákon) ústavný súd poznamenáva, že pre odmietnutie sťažnosti ústavným súdom nie je v okolnostiach prípadu rozhodujúce, že proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva č. ... č. s. ... zo 4. januára 2005 nepodal Ľ. L. žalobu o jeho preskúmanie v správnom súdnictve, pretože sťažovateľka ani nebola oprávnenou osobou pre podanie takejto žaloby. Ústavný súd však nepovažuje postup generálnej prokuratúry v konaní o návrhu na podanie protestu prokurátora, ktorý bol podľa svojho obsahu podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy, za svojvoľný a nezákonný.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že protest proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, môže prokurátor podať podľa § 27 ods. 1 písm. e) zákona o prokuratúre do troch rokov od jeho vydania. V danom prípade však bolo možné podať protest prokurátora proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva č. ... č. s. ... zo 4. januára 2005 (pokiaľ ním bol porušený zákon) najneskôr 4. januára 2008. Inými slovami, ak by aj orgány prokuratúry dospeli k záveru o opodstatnenosti dôvodov na podanie protestu podľa § 21 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na základe podnetov sťažovateľky z 8. marca 2010, resp. 13. septembra 2010, takýto protest prokurátora by nebolo možné podať, vzhľadom na zjavné uplynutie lehoty ustanovenej zákonom o prokuratúre pre podanie tohto právneho prostriedku nápravy, ktorým prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných predpisov orgánmi verejnej správy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2011